

In het Atlasgebergte, ets, 1938

ossen te vergelijken, juist om het detail) in close-up, zeldzaam nauwgezet, geobserveerd om het verloop der touwen, om de kwellung van de beugels door de neusgaten, om den druk van het juk en de aanhechting van de leeren leidsels. Bij Dupont de trekkende ploegossen in het landschap met zijn moeizame voren als een krachtige styleering, bij Brinks het oog in oog staan met die koppen, het onder den doem geraken van het vernuft der koorden dat de trage kracht der dieren met één ruk temt en tot een machteloos zich schikken dwingt.

Het blijft jong werk nog, het zwenkt in één jaar naar een internationaal modieuze kant bij een vooroverliggend naakt, slank en vlot, maar te koel en te ledig om met ernst te kunnen worden genoten, en ook naar den studieuzen stilleren kant, waarvan met de hierboven genoemde ossenkoppen de reprise van een zittende Berbervrouw een goed voorbeeld is. Dan is er een groote bedwongenheid bij alle sierlijkheid van lijn. Wordt de teekening, zooals soms geschiedt, te cerebraal in het vlak gezet, dan neemt dit vlak niet meer deel aan het vormleven der figuur. Ook zulke voorbeelden wijst het thans 60 etsen en gravures tellende oeuvre aan. Zoo stijgt en daalt het niveau, maar ontegenzeggelijk stijgt het hoog in een prachtig groot en strak gehouden en in rythme gebonden prent van vier Fransche lavendelpluksters. Het zonlicht stooft het veld, taai zijn de lavendelstelen in de handen der bukkende vrouwen. Er is weinig schaduw en de arbeid vordert langzaam. De herhaling der beweging die niet eentonig werd, twee naar links, één naar